

ΕΤΟΣ 63ον

24 Μαΐου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3234)

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΧΡΕΟΣ

Ἡ δόξα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Ἀφιερωμένη στους ἁγίους Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ σημερινή Κυριακή, ἔρχεται νά μᾶς θυμίσει μιὰ ἀπό τίς μεγαλύτερες στιγμές δόξας τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἦταν ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος κορυφαία στιγμή γιά πολλούς λόγους πού ἡ Θεολογία μας ἔχει ἀναδείξει, ἀλλὰ καί γιά ἕναν εἰδικότερο πού, ἐπειδή ἔχει χαθεῖ ἡ αἴσθησις τῆς ἱστορίας, δέν συνειδητοποιοῦμε στίς ἡμέρες μας. Ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἐκκλησιαστικοί ἱστορικοί, ἡ πρώτη αὐτή οἰκουμενική σύναξη τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἦταν κάτι τό μοναδικό. Ρίγη εὐλαβείας καί συγκινήσεως διαπερνοῦσαν τοὺς παρισταμένους, καθώς ἔβλεπαν τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, πού μόλις εἶχε βγεῖ ἀπό τίς κατακόμβες, νά προσέρχονται μέ ἐμφανή τά σημάδια ἀπό τοὺς διωγμούς στά σώματά τους.

Ὑπεθυμίζουμε ὅτι ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος συνεκλήθη τό 325 στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ἐνῶ οἱ διωγμοί εἶχαν καταπαύσει μέ τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάων μόλις τό 313, ἄν καί ὀριστικά σταμάτησαν μόνον ἀφοῦ ἔγινε ὁ Μέγας Κωνσταντίνος μονοκράτωρ τό 324! Προσῆλθαν λοιπόν, οἱ Ἐπίσκοποι ἔχοντας ὡς δόξα τους ἐμφανή τά σημάδια ἀπό τήν ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καί τήν κακοπάθεια ὑπέρ Αὐτοῦ. Ἄλλοι χωρὶς κάποιο μέλος τοῦ σώματος, ἄλλοι μέ στρεβλώσεις τῶν ἄκρων, ἄλλοι μέ «γεγραμμένα» τά πρόσωπα καί τά σώματα ἀπό πυρακτωμένα σίδερα, ἄλλοι μέ ἀνεξίτητες τίς οὐλές ἀπό τίς μαστιγώσεις... Προσῆλθαν μέ τό αὐξημένο κύρος τοῦ μάρτυρα, γιά νά ὁμολογήσουν ἀπλανῶς καί νά ὀρθοτομήσουν τήν ἀλήθεια τῆς Πίστεως, πέρα καί πάνω ἀπό πρόσωπα, συμπάθειες καί σκοπιμότητες.

Τό παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

Στή σημερινή περικοπή περιγράφεται μέρος τῆς πορείας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου γνώριζε ὅτι θά ξεκινούσε ἡ μαρτυρική του

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. κ' 16-18, 28-36)

Ὁ Παῦλος ἀποχαιρετᾶ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄξιζίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπανασάμην μετὰ δακρῶν νοθητῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθειμι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεῦειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεῖς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

ταλαιπωρία πού θά κορυφωνόταν στή Ρώμη μέ τὴν ἀποτομή τῆς κεφαλῆς του. Καί ἐνῶ τὰ κύρια σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀξίζει νά σταθοῦμε στή λεπτομέρεια τοῦ πρώτου στίχου, ὅτι ὁ Παῦλος παρακάμπτει τὴν Ἔφεσο, ὥστε νά μὴ χρονοτριβῆσει στὴν περιοχὴ καὶ νά σπεύσει στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἤθελε νά εἶναι τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Καί ποιόν δέν εὐχαριστεῖ νά περνᾶ τὴν ὥρα του μέ φίλους! Μάλιστα δέ ὅταν οἱ φίλοι αὐτοῦ εἶναι ἐπιπλέον καὶ Ἀδελφοὶ Χριστιανοί! Πόσο δέν θά φλεγόταν ἡ καρδιά τοῦ Παύλου ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νά συναντήσῃ τοὺς δικούς του ἀνθρώπους στὴν Ἔφεσο! Κι ὅμως, δείχνει μοναδικὴ διάκριση κρίνοντας ὅτι πρέπει νά τὴν παρακάμψῃ, γιατί ὅπως ἴσχει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐάν πῆγαινε στὴν Ἔφεσο, δέν θά μπορούσε νά ἀρνηθεῖ τὴν ἐκεῖ παραμονή του καὶ θά ἠλυπούσε ὅσους θά ἐπέμεναν νά παραμείνῃ, κάτι πού δέν ἤθελε. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ὅμως, συγγραφέας τῶν Πράξεων, δίνει τὸν οὐσιαστικὸν λόγον· τὸ χρέος του ἦταν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔσπευδε ἐκεῖ, ὥστε νά προλάβῃ τὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅποτε πολλὸς κόσμος θά μαζευόταν στὴν πόλη καὶ θά εἶχε ὁ Παῦλος τὴν εὐκαιρίαν καὶ Χριστὸν νά κηρύξῃ, ἀλλὰ καὶ τίς ἐναντίον του συκοφαντίες νά ἀναιρέσῃ.

Προλαμβάνοντας τοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου κατὰ διακόσια ἑβδομήντα περίπου χρόνια, δίνει τὸ μέτρο τοῦ συνδυασμοῦ διακρίσε-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες, ὁ Παῦλος εἶχε ἀποφασίσει νά προσπεράσωμεν τὴν Ἔφεσον διὰ νά μὴ χρονοτριβῆσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἦτο βιαστικός διὰ νά βρῆσθεταί εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐάν τοῦ ἦτο δυνατόν, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀπὸ τὴν Μίλτην ἔστειλε εἰς τὴν Ἔφεσον καὶ ἐκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν δὲ ἦλθαν πρὸς αὐτόν, τοὺς εἶπε, «Προσέχετε λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς σας καὶ ὀλόκληρον τὸ ποίμνιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σὰς ἐποποιήτησε ἐπισκόπους, διὰ νά ποιμαίνετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μὲ τὸ δικό του αἷμα. Διότι ξέρω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θά μπουῖν μεταξύ σας λύκοι ἄγριοι καὶ δέν θά φειθοῦν τὸ ποίμνιον, καὶ ἀπὸ σὰς τοὺς ἰδίους θά ἐγερθοῦν ἄνδρες οἱ ὁποῖοι θά διαστρέψουν τὴν ἀλήθειαν διὰ νά παρασύρουν τοὺς μαθητὰς ὥστε νά ἀκολουθήσουν αὐτούς. Διὰ τοῦτο νά εἴσθε ἄγρυπνοι καὶ νά θυμᾶσθε ὅτι, ἐπὶ τριετίαν νύχτα καὶ ἡμέραν, δέν ἔπαυσα νά νοουθετῶ τὸν καθένα ἀπὸ σὰς μὲ δάκρυα. Καὶ τώρα, ἀδελφοί, σὰς ἀφιερώνω εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νά αὐξήσῃ τὴν οἰκοδομὴν σας καὶ νά σὰς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὅλων τῶν ἁγιασμένων. Δέν ἐπεθύμησα κανενὸς τὸ χρῆμα ἢ τὸ χρυσάφι ἢ τὸν ρουχισμόν. Ξέρετε σεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι τὰς ἀνάγκας τὰς δικὰς μου καὶ τῶν συντρόφων μου ἐξυπρέτησαν τὰ χέρια μου αὐτά. Σὰς ἔδειξα, μὲ κάθε τρόπον, ὅτι ἔτσι μὲ τὸν κόπον τῆς ἐργασίας σας πρέπει νά βοηθᾶτε τοὺς ἀδυνάτους καὶ νά θυμᾶσθε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πού εἶπε αὐτός ὁ ἴδιος: “Εἶναι εὐτυχέστερον νά δίνῃ κανεὶς παρά νά παίρνῃ”. Καὶ ὅταν εἶπε αὐτά, ἐγονάτισε μὲ ὅλους καὶ προσευχήθηκε.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ως καὶ χρέους. Σὲ κάθε περίπτωση, τὸ βασικὸ κίνητρο τῶν ὁποίων ἐνεργειῶν εἶναι ἡ ἀγάπη! Ἄγαπᾷ ὁ Παῦλος τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἐφέσου, ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν Ἅγιο Θεὸ καὶ τὴν ἀποστολή πού τοῦ ἔχει ἀναθέσει, ἀναδεικνύοντάς τον Ἀπόστολο! Σταθμίζει ὁ Παῦλος τὰ πράγματα καὶ ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη τοῦ χρέους του, παρ' ὅλους τοὺς ἐνδεχόμενους κινδύνους. Σέβεται τοὺς ἀνθρώπους, γι' αὐτὸ καὶ προσπαθεῖ νά κάνει ὅ,τι μπορεῖ ὥστε νά μὴν τοὺς ληπῆσει. Πειθαρχεῖ στὸν Θεὸ καὶ τὸ Ἅγιο Ἐθέλημά Του καὶ κάνει ἐκεῖνο πού πρέπει. Δίνει ἔτσι τὸ ἀπτό παράδειγμα, τὸ μέτρο, σὶς ἐνέργειες τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ.

Καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἁγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶχαν νά ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεως, τὴν ἀλήθεια πού κάποιοι, ἐγωιστικῶς κινούμενοι, διαστρέβλωναν καὶ προσέβαλλαν. Καὶ μὲ τὸν τρόπο τῆς ὁμολογίας τους, θά ληποῦσαν αὐτοὺς τοὺς κάποιους καὶ θά τοὺς προκαλοῦσαν. Κινούμενοι λοιπὸν, μὲ ἀποκλειστικὸ κριτήριον καὶ κίνητρο τὴν ἀγάπην, πρῶτα πρὸς τὸν Θεὸ καὶ κατόπιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀποτύπωσαν τὴν ἀκαινοτόμητη Πίστην ὅπως τὴν παρέδωκε τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Χριστοῦ μας, χωρὶς τίς ἀνθρώπινες προσμίξεις

24 Μαΐου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Τῶν ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.).
Συμῶν ὁσίου τοῦ ἐν τῷ θαυμασῶ ὄρει († 590).
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Ἰ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Ἰουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς.
Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, η΄ 12.

καί παραχαράξεις, ὥστε ἡ σώζουσα ἀλήθειά της νά μεταλημπαδεύεται ἀπό γενιά σέ γενιά στόν αἰῶνα καί νά ἔχει τή βεβαιότητα τῆς σωτηρίας ὁ κάθε ἄνθρωπος πού τήν ζεῖ. Μέ ἀποκλειστικό κριτήριο καί κίνητρο τήν ἀγάπην ἀντιμετώπισαν καί τόν ἄρειο, ὑποδεικνύοντας τά λάθη του καί, ὅταν δέν τά παραδέχθηκε, διαπιστώνοντας ὅτι ὁ μόνος του εἶχε πρό πολλοῦ ἐκβάλη τόν ἑαυτό του ἀπό τήν Ἐκκλησία. Καί γι' αὐτό δέν χάρηκαν...

Καί σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ὀρθοτομεῖ «τόν Λόγον τῆς Ἀληθείας». Καί σήμερα ἀντιμετωπίζει ὅσους πιστεύουν ὅτι εἶναι ἀνώτεροι τοῦ Χριστοῦ, ἐξυπνότεροί Του, πιά φωτισμένοι καί γι' αὐτό δικαιούμενοι νά Τόν διορθώσουν... Καί προσπαθώντας νά τοῦς κάνει νά συνέλθουν, ὑπερασπιζόμενη τήν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως, τοῦς ἀγαπᾷ καί τοῦς ἀντιμετωπίζει! Δέν τοῦς πολημᾷ ἰδεοληπτικά καί μέ χαιρεκακία, οὔτε ἐπιδιώκει τή φυσική τους ἐξόντωση. Τή μετάνοια προσδοκᾷ καί τήν ἐπιστροφή περιμένει, «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἐνότητα τῆς Πίστεως» (Ἐφεσ. 4,13).

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΟΙ, ΟΡΟΣΗΜΑ ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Οἱ εἰσηγήσεις τοῦ IB΄ Λειτουργικοῦ Συμποσίου, Βόλος (27-29/09/2010), πού ἀναφέρονται στά πρόσωπα καί τίς συνθήκες πού διαμόρφωσαν ἀπό τοῦς πρώτους αἰῶνες μέχρι σήμερα τά στοιχεῖα τῆς Θείας Λατρείας, καθώς καί τά σύγχρονα ζητήματα τοῦ λατρευτικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάζονται στόν τόμο πού ἐκδόθηκε ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προνεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής- Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr